

ВЪСТНИКЪ

ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.

ДОБРУДЖА

ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.

ИЗЛИЗА ПОНЕДЪЛНИКЪ, СРЪДА И ПЕТЪКЪ

Абонаментъ за България: 7 лв. шестъ мѣсечно; за странство: 14 лв. — Обявления: 15 ст. за кв. см. — Всичко що се отнася до в-ка се адресува до дирекцията на в-къ „Добруджа“ — Бабадагъ. Ръкописи назадъ не се връщатъ.

Економическото значение на Кюстенджа. — Министритъ въ Тулча, въ окопитъ, Мачинъ и Черна. — Историческитъ права на България върху Добруджа. — Парижката конференция върху Балканския въпросъ. Свободна Украйна се устроява.

М. Г. Марковъ.

Економическото значение на Кюстенджа

(Краятъ на едно заблуждение).

Още когато Ромъния стоеше на кръстопътъ, дали да приеме, или не Добруджа и когато Когалничану се мъчеше да убяждава, че тя има нужда отъ морето и Кюстенджа, Стурза и Карлъ бѣха противопоставили рѣшителни доводи и съображения, че Ромъния, при паличността на Браила и Галацъ, нѣма нужда отъ Кюстенджанското пристанище, че това пристанище нѣма качествата и прѣимущества на горнитъ два пристанищни града, и че прѣвърщането Кюстенджа на едно морско пристанище, ще бѣде само единъ дуксъ, единъ економически фалшъ, главниятъ резултатъ отъ който ще бѣде разстройството на прѣдштитъ горни дунавски пристанищни градове, които чрѣзъ Сулина широко задоволяватъ експортнитъ нужди на ромънската морска транспортна търговия.

Върху това, Ромъния завзе Добруджа и направи отъ Кюстенджа морско пристанище, не защото това бѣ нужно за економическия животъ и експортна търговия на Ромъния, а защото това бѣ единствената връзка, чрѣзъ която тя мислеше, че не може да обърже о себе си по-здраво Добруджа, като владѣеше подъ непрѣстанния страхъ, че единъ рѣнъ трѣбва да я загуби.

Едновременно съ това, тя всѣчески разпространяваше заблуждението, че Кюстенджа е отъ първа рѣдена необходимостъ за Ромъния, че това е необходимиятъ дихателенъ органъ, че това сж „аробутъ“ на Ромъния, както едно врѣме се изразяваше единственъ Когалничану. Като че ли нуждата отъ дихателни органи за една физична държава, би можело да оправдае безчовѣчното и жестокостта да се ръгватъ такива, изъ гърдитъ на чужди народи. Върху това обаче, заблуждението има своя желя курсъ и днесъ не сж рѣдкостъ ония политическа хора, общественици и публицисти, които възприемъ съвсѣмъ безкритично това становище, въ полза на ромънско владѣние надъ Добруджа.

У това, фалшътъ на тоя чисто ромънски тезисъ „люва явенъ и несъмненъ, неговата чисто политическа дѣтелска цѣль е тѣй очевидна и безспорна, щ всички ония ромънски автори и техници, кои сж имали за прѣдметъ проучването въпроса за кюстенджанското пристанище и неговото економическо значение, не сж се стѣснявали да изказватъ и диктуватъ, като прѣдпоставка на своитъ заключения, факта, че Кюстенджанското пристанище представлява една економическа нужда, а само една економическа грижа за ромънската завоевателна политика отъ дѣсна брѣга на Дунава.

Въ една свѣтовогرافия отъ 1909 г. озаглавена „Portul Constanta“ охридскиятъ економистъ Ch. Christodorescu казва:

„Въ два хон прѣдштни трудове, озаглавени, единиятъ „Кюстенджанското пристанище“ и вториятъ „Изъ неволитъ на Кюстенджанското пристанище“, азъ показвахъ, че при сегашното положение на пѣщата, Кюстенджанското пристанище, отъ гледна точка на съобщителнитъ ни сръдсѣ, нѣма прѣимущества на едно мѣстоположение, то тѣ налагатъ и че въ това отношение долнодѣвнитъ пристанищни градове Браила и Галацъ много по-добрѣ разположени отъ него“.

„Въ моитъ студии по въпроса, азъ дойдохъ до

заключението, че е необходимо да се зематъ сериозни мѣрки, за да се обезпечи на Кюстенджа едно по блѣскаво бъдеще, което да отговаря на голѣмитъ жертви, които се направиха за неговото построяване“.

„Една отъ тия мѣрки, истински полезна, би била построяването на единъ рѣченъ каналъ отъ Черна-вода до Кюстенджа“.

И понеже такъвъ единъ каналъ не би оправдалъ прѣдизначението си, авторътъ прибѣгва до цитата на другъ свой съмишленникъ инженеръ В. С. Assan, който казва:

„Истинската причина за прѣуспѣването на едно пристанище, не се състои въ разположението и усъвършенствуването на неговата постройка, а въ това дали то има задъ гърба си една богата земя, като Ромъния и дали може да се привлече къмъ него трафика на тая страна чрѣзъ нуждитъ улеснения за провикване въ съседнитъ територии. При единствената желѣзо-пътна линия, която при Фетеше за къмъ вѣтрѣшността на царството, се разклонява твърдѣ зѣл, Кюстенджа е лишена отъ тия улеснения“.

„Желѣзо-пътнитъ линии се намиратъ въ невъзможностъ да намалатъ цѣната на транспорта подъ 1½ стотинки за километрически тонъ, когато единъ каналъ би я понижилъ на ¾ стотинка“.

„Още отъ отдавна се прѣдлагаше постройката на единъ каналъ, който да направи възможно влизането на морскитъ параходи чрѣзъ Кюстенджа и Дунава до Черна-вода и да се спести по този начинъ пътя имъ съ три дни. Инженерътъ Martely, на когото дължитъ строителнитъ работи въ Дунавскитъ устия, се промислесе противъ създаването на тоя каналъ. Но ний не прѣдлагаме единъ такъвъ морски каналъ отъ 100 м. ширина и 8 м. дълбочина, който нѣма и никаква смисълъ, защото би ималъ за резултатъ да създадемъ отъ Черна-вода ново едно морско пристанище, но единъ рѣченъ каналъ отъ 16 м. ширина и 2½ м. дълбочина и който би коствалъ само 20 милиона лева“.

При тия цитати, достатъчно е да подчертаемъ, че всички тия проекти се гласятъ, комбиниратъ и диктуватъ не вслѣдствие економическитъ нужди на Ромъния, а вслѣдствие грижата да се създаде отъ Кюстенджа единъ портъ, който да оправдае направенитъ вече за него голѣми жертви“ въ ущърбъ на естествената пристанищна роля на градъ Браила.

„Браила, — казва инженеръ Florinescu, — е близъ, е, и ще си остане най-важното на страната пристанище за износъ на храни“). Това се дължи на неговото топографическо мѣсторазположение, което съчетава всички прѣимущества на пристанищенъ центъръ, въ който се стичатъ всички съобщителни сръдства на страната, рѣчни и желѣзо-пътни и въ което може да се практикува прѣкото разтоварване въ морскитъ параходи, на всичко което иде тука по Дунава и желѣзо-пътнитъ линии. Отъ цѣля зрѣнекъ износъ, 42.5%, иде на шлепово по Дунава и този трафикъ, Кюстенджа никога не ще може да го има, напротивъ той ще се увеличава за Браила“.

Независимо отъ това, износъ на Молдава си остава все за смѣтка на Браила и авторътъ изброява още 3 други естествени прѣимущества на Браилското пристанище прѣдъ Кюстенджанското, като се спира само на едно единствено, въ което Кюстенджа го бие, това, че чрѣзъ него износъ може да става и зимно врѣме, когато плаването по Дунава спира.

Ведната слѣдъ това обаче, авторътъ заключава,

*) Вж. „Portul Braila“ отъ Paul Florinescu 1911 г.

че и това прѣимущество не трѣбва да ни плаши защото „чрѣзъ врѣмето, когато плаването по Дунава спира, чуждестраннитъ пиащи се намиратъ въ своя периодъ на бездѣйствие, тѣй като чрѣзъ тоя именно врѣме, голѣмитъ житарски кѣщи приключватъ операциитъ си, своитъ годишни сметки, баланси, и всички по-важни житни търговски транзакции спиратъ; за да почнатъ на ново тѣмъ чрѣзъ периода, когато плаването по Дунава на ново се открива“.

Очевидно прочее, че значението на Кюстенджа за Ромъния, като морско пристанище, съвсѣмъ не е такова, каквото ромънската дипломатия го прѣдставлява. Заблуждението, които тя е създавала и разпространява въ това отношение, иматъ за единствена цѣль да се създадатъ домогвания отъ економически характеръ, които да затвърдятъ владѣнието и надъ Добруджа, а наедно съ това, да се закрѣпи почвата за нейнитъ хищнически завоевателни аспирации върху България.

Министритъ въ Добруджа.

Въ Тулча. — Прѣвѣствие на войскитъ. — На позициитъ. — Посрѣщане въ Николицелъ, Мачинъ и Черна.

Въ събота на 7 того, сутринта г. г. министритъ П. Пешевъ, Динчевъ и Ж. Бакаловъ, придружени отъ генералъ-майоръ Киселовъ и подполковникъ Стояновъ, напуснаха Бабадагъ и съ автомобили се отпавиха за Тулча. Тукъ при входа на града, г. г. министритъ бѣха прѣвѣствувани отъ войницитъ, охраняващи града. Слѣдъ като на министритъ бѣха прѣдставени офицеритъ и войницитъ, погълѣмата частъ отъ които имаха на гърдитъ си окаянъ орденъ за храбростъ, генералъ Киселовъ, въ лицето на министритъ, благодарни на правителството и цѣлия български народъ стоящъ задъ фронта, за положенитъ грижи и проявената грижа къмъ войскитъ.

Слѣдъ като обиколиха позициитъ въ лѣво и дѣсно отъ Тулча, и дълго селюбуваха на хубата гофка която се открива за око отъ тулчанскитъ височини, и слѣдъ като разговаряха най-любезно съ офицеритъ отъ фронта, господа министритъ продължиха пътя си за с. Николицелъ, отъ гдѣто отидоха пакъ на позициитъ. Тукъ тѣ бѣха прѣвѣствувани отъ войницитъ на пѣколко свободни роти. Слѣдъ като на министритъ бѣха прѣдставени офицеритъ и войницитъ, силно трогнатъ министра на просвѣщеніето г. П. Пешевъ съ хубави и добри съчетани фрази похвали войницитъ за проявения героизмъ, трудъ, постоянство и търпливостъ въ лишенията, въредъ които тѣ постигнаха грамаднитъ успѣхи. Отъ името на правителството и българския народъ г. Пешевъ благодари на войницитъ за освободеніето на тоя хубавъ край на България — на Добруджа, като заяви че Добруджа остава единна и нераздѣлна частъ отъ цѣлокупна България.

Думитъ на министра бѣха посрѣщати съ възторжено „ура“ отъ войницитъ.

Слѣдъ като бѣха разпуснати войницитъ, министритъ поведоха разговоръ съ тѣхъ, за живота имъ въ окопитъ. Тѣ на дълго ги разпитваха за пачина на живѣнето, за храната, за облѣлото, за боеветъ и пр. На гоститъ бѣ поднесена отъ войничката чорба.

Всрѣдъ ентусиазирано „ура“, министритъ отидоха на позицията на една отъ батерейтъ. Тукъ, на 4 километра далече отъ окопитъ на противника подъ звуковетъ на хубава музика, бѣ сложенъ полски обѣдъ. Послѣ обѣда г. г. министритъ посѣтиха окопитъ, въ които сж залегнали войскитъ, на които м-ритъ благодариха за усърдието имъ да бранятъ отечеството отъ врага, и имъ отпавиха благодарноститъ на цѣлия народъ.

Послѣ обѣдъ министритъ посѣтиха мѣнастира Кокешъ и новитъ сгради за болницата около него. Тѣ останаха възхитени отъ хубавата мѣстностъ.

Вечерта министритъ се прибраха въ шаба на единъ отъ артилерискитъ полкове, гдѣто монуваха.

На 9 того сутринта, под гърма на няколко неприятелски оръдия г. г. министрите заминаха покрай брѣга на Дунава и край Дунавските села за гр. Мачинъ. Прѣзъ поменатите села тѣ разгледяха полесражението гдѣто се развива най кървавитѣ и тежки боеве зимаст и гдѣто бѣ сломана и отхвърлена за винаги отатѣкъ Дунава руската армия, дошла да брани влашкото господство надъ българската земя.

Къмъ обѣдъ министрите пристигнаха въ гр. Мачинъ. На западния край на града се бѣ стекълъ цѣлѣниятъ градъ — всички жени, мъже и дѣца, духовенството, учащите се и войскитѣ отъ мѣстния гарнизонъ. Генералъ Киселовъ поздрави войницитѣ, прѣдстави офицеритѣ и войницитѣ отъ гарнизона на г. г. министрите, на които министъръ Ж. Бакаловъ искава благодарноститѣ на правителството и българския народъ.

— При васъ юнаци, каза г. Бакаловъ, България може съ спокойствие да гледа бъдещето си. На васъ българския народъ дължи обидипението си. Хвала ви!

Като заяви че Добруджа никога не ще бъде отделена отъ цѣлокупна България, г. Бакаловъ искава утѣшението на правителството и народа, че войскитѣ ако това е нужно, съ нова сила и нови подвизи и слава ще устоятъ срѣщу всѣки опитъ на противника да паклуе въ родната земя.

Слѣдъ рѣчта на г. Бакалова, кмета на града г. Габровски пригласи високи гостѣ съ „добри дошли, а ученицитѣ отъ българското и турското основни училища поднесоха букети отъ живи цвѣти. Всички поднесени букети г. г. министрите раздадоха на войницитѣ за да окичатъ юнашкитѣ си гърди. Ученицитѣ — българчета и турчета напѣха „Шуми Марина“ и нѣколко други патриотични пѣсни, издекламираха нѣколко стихотворения. На обѣдъ, въ военния клубъ въ града на гоститѣ бѣ сервиранъ обѣдъ, на който министритѣ прѣкараха въ най интимни разговори съ г. г. офицеритѣ отъ фронта.

Послѣ обѣдъ министритѣ посѣтиха за малко гр. Браила, гдѣто разгледяха българската църква, българското училище и нѣкои забѣжителности на града.

Вечерта министритѣ се завърнаха въ Мачинъ, гдѣто въ тѣхна честь бѣ устроена литературно-музикална вечеринка, всички номера на която бѣха изпълнени отъ войници отъ окопитѣ.

На 9 того сутринта министритѣ, съ сѣшитѣ придружаващи ги лица заминаха за с. Черна едно чисто българско село съ около 900 къщи, изключително български. Цѣлото село е въ празнична прѣмяна. Улицитѣ сѣ обичени съ зеленина и пародни флагове. На краитѣ на моста всрѣдъ селото, хиляденъ народъ причака гоститѣ. Слѣдъ като на послѣднитѣ бѣха прѣдставени офицеритѣ живущи временно въ селото, кмета на селото, придружаващъ отъ духовенството и първенцитѣ посрѣгнаха министритѣ съ къса рѣчь, въ която благодарни на България за дарената свобода на Добруджа, а единъ учителъ привѣтствува гоститѣ отъ името на дѣцата. На трогателнитѣ рѣчи на кмета и учителя отговори министъръ Н. Пешевъ.

— Отъ завоя на Черпа до устието на Дунава се чуе мощното „ура“ на нашитѣ храбри войски, каза той. Това е Обидипена България — която навѣки ще остане въ тѣя си граници.

Г-нъ Пешевъ искава задоволството си отъ факта, че вижда едно такова голѣмо село, запазило напълно свои националенъ говоръ, нрави, носия и обичаи. Отъ моста до квартирата въ която бѣ опрѣделена да отседнатъ гоститѣ, бѣ обисипана съ живи цвѣти. Шпалиръ отъ селани и селянки, старци и дѣца въ празнична прѣмяна, обисипаха министритѣ съ цвѣта.

Прѣзъ врѣмена късото си прѣбываване въ селото

г. г. министритѣ посѣтиха църквата — която е една отъ най хубавитѣ църкви въ Добруджа, училището и нѣкои къщи на първенци. Тѣ говориха съ много отъ селянитѣ, които разнитваха за миналия и сегашния животъ, за поминѣта имъ и пр.

Въ с. Черна министритѣ бѣха посрѣнати и отъ „юнашката чета“ сформирана отъ млади селенчета отъ селото. Четата бѣ поздравена отъ генералъ Киселовъ съ войничкото „здравѣйте“, на което четницитѣ отговориха съ отсечено и въ топъ „Здравие желаемъ господня генералъ“. Стойката и върелка на четата направиха силно впечатление на г. г. министритѣ.

Слѣдъ обѣдъ министритѣ заминаха за Мачинъ, отъ гдѣто съ параходъ, всрѣдъ ентусиазирано „ура“ на хиляди изпращачи, се отпавиха за Силистра и Тургевградъ. Отъ тамъ утрѣ тѣ ще заминатъ прѣзъ Русе за София.

МИНИСТРИТЕ ЗА АРМИЯТА И ДОБРУДЖА.

Въ всичкото врѣме на обиколкитѣ си въ Добруджа, г. г. министритѣ Пешевъ, Бакаловъ и Динчевъ не скриваха задоволството си отъ всичко видѣно. А всѣка нова стѣпка имъ откритваше все по-познѣ изненади за силата на българския духъ въ тоя стоялъ съ въкове подъ чуждо нго български край.

Особена радостъ и задоволство прѣдизвикаха у тѣхъ бодриятъ духъ, здравината и дисциплината, които можаха да констатира въ обиколката си на фронта между войницитѣ. Тая радостъ и задоволство тѣ изказваха на нѣколко пати на придружаващитѣ ги генер. Киселовъ и подполков. Стояновъ. На отиване тѣ замолиха генер. Киселовъ да прѣдаде на войскитѣ тѣхнитѣ благодарности и опия на правителството, отъ чието име тѣ доказватъ въ Добруджа и сѣверо-източния ни фронтъ, за постигнатитѣ до сега успѣхи и за изгонването на врага отъ прѣдѣлитѣ на Добруджа.

В О Е Н Н И Н О В И Н И .

Въ Фландрия на 10 того се водѣше артилерийски бой и схватки между патраулитѣ.

При Рига, Дюна-Бургъ и Сморгонъ боевата дѣйностъ се засили.

Момду Стрипа и Днестръ, германскитѣ нападения на 10 того имаха успѣхи. Взети сѣ плѣнници и плячка.

Въ въздуха. Прѣзъ м. юний неприятелитѣ загубиха 220 аероплана и 33 прѣвзвзани балони.

Нови побѣди надъ французитѣ. 9.VII. За подобрение на нашитѣ позиции, до Шмента-де-дамъ, биде прѣприета една напълно успѣшна атака. Слѣдъ една изненада отъ миненъ и гранатенъ огънь по шурмующитѣ цѣли, нѣхотата, дѣйствующи подъ прикритието на флажковия артилерийски огънь, напѣдна и проби линията. Шурмующитѣ части, състоящи се отъ долно-саксонци, тюрингитѣ, рейнци и вестфалци, съ мощно настѣпление залядѣха французкитѣ окопи, южно отъ Париз-Филентъ, въ широчина 3 километра и задържаха завладѣнитѣ линии срѣщу 5 неприятелски атаки. За отвѣрлянето на неприятеля, малко прѣди това хесенски и вестфалски дружини навлѣзоха въ неприятелскитѣ окопи при шосето Лаон-Соасонъ. Слѣдъ сврѣшването на възложената имъ заповѣдъ, тѣ се завърнаха съ единъ голѣмъ брой плѣнници. Съпротивленето на неприятеля навсѣкдѣ му причини голѣми възропродитни загуби, които при безрезультатнитѣ контра атаки

прѣзъ нощта, се увеличиха. 30 офицери и 800 войника сѣ взети въ плѣнъ, плячката отъ военни материали е значителна. На западния брѣгъ на Мьоза, въ боя прѣзъ нощта срѣщу 8.VII, французитѣ задържаха въ рацѣтѣ си едно малко парче окопи. Силнитѣ настѣпления, прѣдприети при разсѣвяване сѣверо-източно отъ Ена, сѣ отбити назадъ.

Руски фронтъ. Между Стрипа и Злота-липа владѣше само оживенъ артилерийски огънь и въ едно малко нападение взѣхме плѣнници. При Станиславовъ се започнаха нови боеве. Чрѣзъ силни руски атаки между Цизовъ и Загвоздъ (12 километра) намиращитѣ се тамъ срѣщу гориститѣ височини на Чарни, войска бидоха отхвърсени назадъ. Чрѣзъ намѣсата на германскитѣ резерви, ударътъ биде спрѣнъ.

Въ Карпатитѣ усилената артилерийска дѣйностъ на рускитѣ батареи продължава. Мѣстнитѣ руски атаки и тѣя на разнитѣ други мѣста бидоха отбити.

Потопени параходи въ юний. Споредъ официалнитѣ германски съобщения, прѣзъ истеклия мѣсець юний сѣ били потопени търговски параходи надминаващи единъ милионъ тона, цифра, която безсмыслено смущава много неприятеля и напротивъ усилява вѣрбата на германския народъ въ ефикасността на подводницата.

Дължината на фронтотѣ. Белгия—65 километра, Франция—730, Италия—425, Русия—1700, Ромѣния—420, Армения и Месопотамия—1000, Египетъ—200. Всичко 4540 километра фронтотѣ.

Десетото сражение на Изонцо. Вѣстникъ „Свенска Дагеблатъ“ съобщава, че и десетото сражение на Изонцо е крахъ за Италия и печалба за Австро-Унгария. Кадорна не можа да спечели областитѣ, за каквито започна сражението; напротивъ той изостаи на бойното поле нѣколко хиляди убити, които въ погълматата си частъ сѣ жертва на самия него. Австрийцитѣ имаха въ противовѣсъ на италианцитѣ твърдѣ незначителни загуби. Съ сигурностъ мога да кажа, че въ моето 17 мѣсебно оцѣняване на загуби, никога не съмъ ималъ случай да видя толкова много италианци убити, колкото слѣдъ десетото сражение на Изонцо.

Майоръ Моратъ за руската офанзива. Пауенъ, 9.VII. Майоръ Моратъ, като описва руската офанзива, между другото казва: „Никога политическата програма на една демократия не е пропаднала и оставила безъ резултатъ така бързо както сега. Руситѣ имаха за цѣль да заематъ Львовъ и тѣхнитѣ нови атаки бѣха насочени главно срѣщу него. Старата стратегическа цѣль на царизма се лява пакъ на спената. Обаче цѣлитѣ на Англия, да добие дипломатически успѣхъ, като по този начинъ събори плаповетѣ за миръ отъ страна на Германия, бидоха осуетени чрѣзъ стоящитѣ тамъ храбри войсковы части. Резултатътъ на рускитѣ атаки е въ сравнение съ голѣмитѣ загуби на неприятеля твърдѣ незначителенъ. Моментътъ на изпепелата мога да бъде използванъ само за късо врѣме. Всичко това показва, че ний не сме отслабили източния си фронтъ за сметка на западния“.

Мирно разрѣшение на единъ споръ. Берлинъ, 9.VII. Германското и холандското правителства сѣ съгласили да прѣдоставятъ рѣшението на въпроса по влизанитѣ въ холандска територия германски моряци на международната комисия, която да се събере на 12 юлий и да се състои отъ прѣдставители на Германия, Холандия, Дания и Швеция. Въпроса се касае за подводницитѣ № 30, № 6 и за друга една № 117, които е влизали въ холандска територия още прѣзъ мѣсець февруарий

Фениксъ.

ДОБРУДЖА

(ВЪ НЕЙНОТО ИСТОРИЧЕСКО МИНАЛО).

VII.

Добруджа прѣзъ врѣме на второто българско царство. — Раздѣлата на България и отцѣвяването на Добруджа въ отдѣлно българско господарство. — Четирѣтѣхъ добруджански владѣтели: Иоанъ Асѣнъ, Добротичъ и Ивану. — Сжачността на турското поселение въ Добруджа подъ Сари-Салтукъ-деде. — Баликъ и неговата епоха.

13-о. Прѣзъ врѣмето на второто българско царство, столица на България става имѣсто Прѣслава—Търново. Историческата сѣдба на Добруджа обаче, продължава да бъде тая на отоманунаса България дори и слѣдъ раздѣлата ѝ отъ Иоанъ Александъръ (1330—1373). Подъ влиянието на втората си жена, Сара Теодора, той раздѣля България между тримата си сипове: Иоанъ Страшимиръ, Иоанъ Шияманъ и Иоанъ Асѣнъ; и Добруджа минава въ владѣнието на тоя послѣдния. По Мавро Орбини (H geoogr. Slavi стр. 472). Добруджа дадена на Иоана Асѣна „се е състояла отъ Прѣслава съ принадлежащитѣ ѝ ней тракийски мѣстности“. И отъ тукъ до падането ѝ подъ турско владичество, Добруджа заживѣ самостоятеленъ политически животъ съ особни свои владѣтели, но въ пълно единение съ търновското царство. Отъ живота и дѣйността на Иоана Асѣна, като отдѣленъ добруджански владѣтель, малко се знае. Руский историкъ Сарку обаче ѝ казва: „Извѣстното на Мавро Орбини е заимствувано отъ български източници и въ неговата достоверностъ не трѣбва да се съмняваме, но тъй като Иоанъ Асѣнъ е падналъ убитъ въ борба съ турци и византийци, още при живота на баща

си, то неговиятъ дѣлъ ще да е миналъ въ владѣнията на Шиямана“.

Това прѣдположение на Сарку се опровергава отъ факта, че слѣдъ Асѣна, въ 1346 г. ѝ сѣ виждаме Добруджа подъ управлението на воеводата (архонта) Баликъ, вѣроятно Асѣневъ военначалникъ, който го е наследилъ слѣдъ смъртта му, като самостоятеленъ владѣтель на Добруджа и който като такъвъ, споредъ мемоаритѣ на Иоанъ Кантакузенъ, е изпратилъ въ Византия прѣзъ 1346 г. добруджански войски подъ воеводството на братята си Добротичъ и Тодоръ въ помощъ на Апа Савайска въ борбата ѝ съ Кузена. Слѣдъ Балика, добруджанскитѣ прѣстоли бива заетъ отъ братъ му Добротичъ, а слѣдъ него отъ Добротичовиятъ сипъ Ивану, въ врѣмето на който Добруджа постига общата сѣдба на България и бива покорена отъ турцитѣ прѣзъ 1389 или 1390 год., когато и самъ Ивану пада убитъ въ боя при Силистра.

14-о. Версията, че Баликъ билъ турчинъ и на слѣднитѣ на турска нѣкаква династия, основана въ Добруджа прѣзъ 1263 г. отъ Сару-Салтукъ е лишена отъ основателностъ.

Г-нъ Баласчевъ, който за прѣвъ пѣтъ вписва тая измислица въ нашата история (виж. бр. 33—36 В. извѣст. 1917), грѣши поради своята безкритичностъ и своята авторска слабостъ да оригиналнитѣ въ историята, съ своята туркомания. Самитѣ данни, които служатъ за прѣдпоставка въ тезиса на г. Баласчевъ, показватъ, че малоазийската колония на Сару Салтукъ е била едно врѣменно мирно поселение на туркомански сѣмейства, лишено отъ завоевателенъ характеръ и че тѣхниятъ водител и пророкъ Салтукъ, не е билъ нито Султанъ, нито военначалникъ, нито владѣтель, който да е основавалъ нѣкаква държава и династия въ Добруджа.

Прѣди Баласчева историята на тая селджукска

колония въ Добруджа е описана въ всичкитѣ подробности още отъ историкъ — както слѣдва:

„Въ 662 г. по Егира (1263), слѣдъ като Михаилъ Палеологъ бѣ намѣрилъ прибѣжище въ Лорена на селджукидѣтѣ и слѣдъ като се бѣ възвѣналъ и завзелъ наново Цариградъ, свали отъ прѣсто; и разпореди да извадятъ очитѣ на Ласкариса, зачинъ на слѣдникъ на византийския прѣсто; въ тѣ врѣме една колония отъ 10—12000 души туркози дойде подъ водителството на Салтукъ-деде и се тавони по западнитѣ брѣгове на Черно-море, въ земя наречена днѣсь Добруджа. Малко слѣдъ това ая колония емигрира въ Кримъ“ (Н. Палеог-Истр. 165).

„Съ идването на Михаилъ Палеологъ въ Цариградъ, отношенията между Византия и България сѣ прѣмѣнаватъ. Константинъ Тихъ още сѣ идването на българския тронъ бѣ влѣзалъ въ близки връзки съ Ласкариса и бѣ се оженилъ за дѣщеру“.

„Чрѣзъ посрѣдничеството на имийски султанъ Аладина, кипчакскитѣ и кримски тарѣ, подъ командата на Берке-ханъ, идатъ въ помощ на Константинъ Тиха и благопринѣствуватъ отъ сурата зима минаватъ Дунава по лода, стигатъ цаградскитѣ стѣни, влѣдѣто освобождаватъ Изедина, смукский князь и претендентъ на византийския прѣсто. Азедимъ, на път за Кримъ, зеда съ себѣ турската колония отъ 10—12000 душ които при Салтукъ-деде бѣха сѣ засели въ Добруджа. (Н. Палеог т. I стр. 46 и 164).

Споредъ турски историкъ Евлия, Салтукъ-деде се е считалъ за светия, койтъ зашѣпалъ на своитѣ ученици: когато умрѣ да заротъ останкитѣ му въ 7 разни гяурски градове. Това сѣ цѣль, щото наследникитѣ му, незнайки гдѣ имѣно е заровенъ той, по турскитѣ богомолци, идвай на поклонение и търсейки въ всички различни мѣста гробътъ му, да подбудятъ и склонитѣ рѣцитѣ да завладѣятъ за

Изъ чужбина

(Съобщения на В. Т. А.)

Финансиалното положение въ Русия. В. „Вазлетъ-Анцайгеръ“ съобщава, че Русия обдъствува парично и че, за да прѣдотврати контрареволуцията, която я дебне, тя е принудена да простира ръцѣ къмъ съюзниците си и да приема всѣхъ условия, защото извѣстно е, че въ Русия — повече отъ каѣ да е другъ съдѣ — онзи управлѣва, който е въ положение да плаща. Могатъ нѣкои маже много да сж заслужили на революцията, липсва ли имъ рублата, тѣ сж безвъзвратно изгубени. Въ тая свѣтлина руската офансива добива другъ образъ.

Въ защита на еврейтѣ, Петроградъ 8 VII. Тел. Аг. Съвѣтъ гласува резолюция досежно борбата противъ антисемитизма.

Гръцката намара. Парижъ, 9 VII (Хавасъ). Отъ Атина съобщаватъ, че камарата е свикана за 15 юлий. Казватъ, че тя ще има характеръ на учрѣдително събрание.

Ирландскиятъ работнически конгресъ. Лондонъ, 9 VII. Съобщение на Райтеръ. Г. г. Бриенъ и Кампбелъ бидоха назначени за прѣдставители на конгреса на Ирландската работническа партия.

Тайното заседание на райхстага. Науенъ 9 VII. Рѣшѣта на германския канцлеръ въ сѣбота въ райхстага продължи около 1/4 часъ. Слѣдъ като говориха нѣколко народни прѣдставители, взема се рѣшение да се продължи заседанието за понедѣлникъ подиръ обѣдъ. Съобщеното въ вѣстниците за дебати въ райхстага е въ много важни пунетове грѣшно прѣдадено. Тѣзи съобщения се базиратъ на комбинациитѣ отъ вѣстъ, защото заседанието бѣха тайни и сж прѣдадени, че социалъ-демократическитѣ партии сж дали на канцлера политически ултиматумъ. Социалъ-демократическитѣ партии сж имали, както другитѣ водители на партии, разговори съ канцлера за общо положение, говорило се е по тѣхнитѣ желанія за мира и за други нѣкои въпроси отъ специаленъ характеръ, но за ултиматумъ и дума не е ставало.

Социалиститѣ въ Германия искатъ миръ и всеобщо гласоподаване. Берлинъ 9 VII. Социалдемократитѣ не сж подавали никакъвъ ултиматумъ. Тѣ имаха само едно съобщение съ Бетманъ Холвегъ, досежно общото положение, въ което изложиха желаніята си относително въпроса за мира и въпроса за всеобщото гласоподаване въ Пруссия.

Балканскиятъ въпросъ въ Русия и конференцията по него въ Парижъ. 9 VII. Правителството събщи, че въ срѣдата на м. юлий въ Парижъ ще бѣде свикана съюзническа конференция по балканскитѣ работи, за да се установи обща насока въ политиката на държавитѣ отъ Съглашението по Балканския въпросъ. Рускитѣ прѣдставители въ конференцията ще защитаватъ гледището на врѣмешното правителство по тоя въпросъ, особено тоя за прилагането принципа по върхшата политика.

Даденитѣ имъ наставления засѣгатъ и грѣцкия въпросъ, по който руското врѣмено правителство рѣшѣтелно не одобрява и порицава срѣдствата на насилъ и въмѣшателство, до които прибѣгнаха останалитѣ съюзници на Русия, за разрѣшеніе на този въпросъ.

Украйна се устройва. „Рѣвъ“ съобщава: „Украинскитѣ съвѣтъ е учрѣдилъ общо комисарство подъ прѣдставителството на Вимиченко и назначилъ секретаря финансовитѣ, вѣншиитѣ работи, войната и продоволствието.

Свонгъ империя, всѣчки тия области, въ които се намиратъ гробоветѣ на Салтука. Въ изпълнение на тоя имперно вѣтъ, частъ отъ останалитѣ му били погребани въ Бабадагъ. (Назаръ т. XVI стр. 247).

По послѣ 1538 год. Султанъ Сулеманъ минава прѣзъ Добруджа и Бабадагъ на пътъ за Молдова и посѣщава гроба на Салтука (ив. т. V стр. 290). Прѣданието обаче, казва, че когото Сулеманъ поиска да посѣти гроба на Салтука, мѣстото на гроба било въ безизвѣстностъ и той се обърналъ за свѣденіе къмъ единъ старѣеца, „Коюмъ-Баба“, който пасилъ овцетѣ си въ околността на града. Овцарѣтъ отговори, че такъвъ грѣбъ и той не познава, но знае едно мѣсто, по което овцетѣ му старателно отбѣгвали да тѣчатъ и, като достигли до него, отбивали се, заобикаляли го и слѣдъ отнавааніето му, наново се събирали въ стадото. Сулейманъ проверилъ казаніята на „Коюмъ-Баба“ и като съвѣрилъ въ истинността имъ, заключилъ, че на това мѣсто ще да е Салтуковия грѣбъ, вѣдѣто на радъ да построятъ надгробна сграда и до него джамията, която е служела за теке. (М. т. Jones, Dobruja, pag. 114, 115, 116).

Това прѣдана изглежда достовѣрно, защото по-късно Салтука ставалъ рѣтия, по голѣмъ доръ и отъ него и „Коюмъ-Баба“. Екѣ отъ върховетѣ на бабадашката планина носи негово име и тамъ билъ неговиятъ грѣбъ, вѣдѣто турцитѣ до скоро ходили на байрама на поклонение. Старѣцѣ бабадашки гагаузинъ Мичика атанасовъ, не обѣ отъ Баласчевитѣ огузи, а прѣселеникъ отъ дѣтъ Месомврия, ни разправя съ единъ саркартична усмѣхъ, че до тоя грѣбъ имало и другъ единъ, че христѣтъ „тоже ходили тамъ на поклонение на Софий-де и на Великъ-денъ и често се карали съ турцитѣ собствеността на грѣба, който сега е разрушенъ и малъкъ.

Историята за грѣба на Салтука въ Бабадагъ обаче, изглежда да има характера на прѣдана.

Хроника

Ив. Вазовъ е издалъ подъ заглавие Нови епосъ въ нова сбирка стихотворенията, писани отъ него 1916 и 1917 година върху събитията отъ войната. Сбирката заслужава най-широко разпространение, както всѣчко писано отъ любимия на народа поетъ. Книгата се намира за проданъ у книгоиздателя Т. Ф. Чипевъ и струва 2 лева.

Спадането на руската рубла. Споредъ едно съобщение отъ Швеция, руската рубла, чийто курсъ прѣди войната е билъ 198 сега е спадналъ на 42 шведски кропи.

Кметътъ на града г. Ив. Станчевъ замина за стара България, въ свръзка съ уредбата на продоволствието на града.

Реколтата въ Ромъния. Въ окупиранитѣ области на Ромъния жетвата е започнала прѣди 15 дни, и е върхъ своя край. Състоянието на посѣтитѣ е било добро, особено задоволително е било то покрай Дунава. Отъ Ромъния се очаква, както по качество така и по количество добра срѣдна реколтата на жито и ръжъ. Царевцата, слѣдъ послѣднитѣ дъждове обѣщава да бѣде много добра.

Педагогическа конференция ще иматъ учителитѣ отъ стара Добруджа на 6 и 7 августъ въ гр. Бабадагъ. Ще се разглеждатъ въпроси относно организацията на добруджанскитѣ училища прѣзъ идната учебна година.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“.

(Продължение отъ брой 6).

Прѣнесени лв. 46-235-40

Отъ дѣтската забава дадена въ с. Хаджилари (Гулчанско) на 1. юний т. г. 450-20

с. Катарой.

Велико Атанасовъ и Стоянъ Атанасовъ по 300 лева 600—

Българската църква въ с. Катарой 250—

Георги Митевъ Желевъ и Георги Атанасовъ по 200 лева 400—

Тодоръ Димитровъ, Слави Петковъ, Петъръ Радевъ, Елчо Йовчовъ по 100 лева 400—

Иванъ Йовчовъ, Маринъ Георгиевъ, Георги Илиевъ по 50 лева 150—

Петръ Желевъ, Маринъ Пекетъ, Георги Тодоровъ по 20 лева 60—

Рада Костадинова 5—

Всичко с. Катарой 1865 лева

Всичко . . . 48,550-60

Подписнитѣ продължаватъ.

ИВАНЪ Ж. ИВАНОВЪ — БАБАДАГЪ

Настоятелъ на всички български вѣстници и

СКЛАДЪ

на канцеларска хартия и училищни потреби.

ДОБРУДЖАНЦИ, РАЗПРОСТРАНЯВАЙТЕ

В. „ДОБРУДЖА“

САМЪ Г. БАЛАСЧЕВЪ НАЗНА.

„Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карбона.

За българската народност на Балика и за българския характеръ на добруджанското господарство, обаче се заключава отъ факта, че той се явява наследникъ на Иона Асѣня — синътъ на Иона Александра и владѣтелъ на една отъ вѣкове частъ българска страна, че той е братъ на Добротица, най-славниятъ и мощенъ български добруджански господаръ и чича на Иванко, послѣдниятъ добруджански владѣтелъ, който на да убитъ въ защита на България въ войнитѣ съ Турция, въ които той дѣйствува задружно съ Шимшана.

Самъ Г. Баласчевъ казва: „Едина братъ на Балика носи чисто християнско име Тодоръ, а другиятъ чисто българското Давотица, или Добротица, а при тия данни, всѣко заблуждение, относително турското потекло на Баликъ, а още по малко за турския характеръ на неговата държава, си нѣма мѣсто.

Не отъ фонетиката на имената можемъ да заключаваме за народността на владѣтелитѣ, които ги носитѣ, а още по малко за народностния характеръ на държавата и народа, надъ който тѣ сж властували, особено когато тия имена ни се прѣдаватъ отъ чужди историци и на чуждъ езикъ. Въ историята на молдовското воеводство. ние срѣщаме имената Балкъ и Балшъ единиятъ български-молдовски воевода отъ 1349 г. на областта Кухия, дадена му отъ Лудвика-великий, а другиятъ молдовски каймаканъ, Левантиненъ, назначенъ отъ Портата прѣзъ 1856 г. за врѣмененъ молдовски губернаторъ. Тия имена сж сходни съ името Баликъ, както и съ фамилието име на г. Баласчевъ. Слѣдва ли отъ това, че всѣчки тия лица сж турци? При това нека се не забравя, че ние имаме чисто българско име Балчо, което по всѣка вѣроятностъ, ще да е славянското българско име на Балика, отъ което произхожда и името Балчикъ дадено отъ Балика на стария градъ Карбона или Карб

М а р т и р о л о г ъ

(Списък № 7).

на българите — добруджански граждани, които ромъните сж отвлѣкли като заложници и държатъ затворени въ салхани, затвори и открити плѣннически лагери при специаленъ мъчителски режимъ.

Продължение отъ брой 6.

гр. Тутраканъ

72 Драганъ Др. Арабаджиевъ	149 Димитъръ Г. Моканей	229 Алишъ Алишовъ	307 Панафотъ Г. Ив. Дунговъ 28 г.
73 Пели Д. Балканджи	150 Ев. Вл. Сиркевъ	230 Ахмедъ Бургуджи	308 Петъръ Юрд. Кермекчиевъ 56 г.
74 Стефанъ Пеневъ	151 Георги Ив. Бабовъ	231 Мехмедъ М. Зюлумъ	309 Лица П. „ 43 г.
75 Николай Г. Манявовъ	152 Стоянъ М. Златарченникъ	232 Исмаилъ Топузъ	310 Софка П. „ 13 г.
76 Минчу Е. П. Цинголаровъ	153 Панчо С. Рачевъ	233 Али Желиновъ	311 Стоянъ П. „ 2 г.
77 Ангелъ В. Вабовалиевъ	154 Никола П. И. Лауровъ	234 Ахмедъ А. Жуговъ	312 Никола Мусиповъ 47 г.
78 Иванъ Ан. Вълковъ	155 Маринъ Ив. Кирчевъ	235 Мехмедъ А. Жуговъ	313 Савва Н. Мусипова 39 г.
79 Никола Н. Дунковъ	156 Георги Тодоровъ	236 Мехисали Маджаровъ	314 Мария Н. Мусипова 13 г.
80 Трифонъ Х. Мутафовъ	157 Кольо С. Чакаровъ	237 Ахмедъ Е. Садула	315 Гица Н. Мусипова 10 г.
81 Крумъ Ив. Константианевъ	158 Маринъ Т. Митинеловъ	238 Юсеръ Л. Топалъ	316 Пенчо Кескиновъ 60 г.
82 Илия М. Цуцоловъ	159 Ставри Ангеловъ	239 Георги Ст. Тодоровъ	317 Ангелина П. Кескинова 53 г.
83 Георги М. Цуцоловъ	160 Петко Д. Т. Гарвановъ	240 Параскевъ И. Таковъ	318 Елена „ 18 г.
84 Димитъръ К. Колевъ	161 Мар. Др. Балковъ	241 Димитъръ Шивачевъ 40 г.	319 Георги Д. Георгиевъ 30 г.
85 Димитъръ Н. Пеневъ	162 Георги Василевъ	242 Веса Д. Шивачева 33 г.	320 Марина Г. Д. Георгиева 25 г.
86 Влади Г. Змѣевъ	163 Бѣлчо Б. Бѣлчевъ	243 Петрапа Д. Шивачева 10 г.	321 Дяко „ 2 г.
87 Йорданъ Д. Йордановъ	164 Георги Д. Арабаджиевъ	244 Вета Д. Иванова 13 г.	322 Янку Атанасовъ 50 г.
88 Иванъ А. Елевтеровъ	165 Спиридонъ Ив. Х. Мариновъ	245 Стоянъ Кулевъ 61 г.	323 Ирина Янку Атанасова 46 г.
89 Иванъ М. Мокановъ	166 Петъръ Ив. Мариновъ	246 Елена Ст. Кулева 46 г.	324 Станка „ 10 г.
90 Георги Д. Пенчевъ	167 Петъръ И. Махаровъ	247 Янку „ 21 г.	325 Тодоръ Атанасовъ 39 г.
91 Маринъ Д. Пенчевъ	168 Юрданъ Дим. Г. Христековъ	248 Иванчу „ 3 г.	326 Тодорка Т. Атанасова 34 г.
92 Георги Войчевъ	169 Панко Милчевъ	249 Анка Дякова 80 г.	327 Гица „ 10 г.
93 Станъ С. Вобковъ	170 Ради Ст. Крунковъ	250 Никола Д. Калевъ 28 г.	328 Антонина Т. Атанасова 8 г.
94 Тодоръ С. Балкановъ	171 Иванъ С. Жаба	251 Младена Н. Д. Колева 22 г.	329 Георги „ 6 г.
95 Марийка В. Васильевъ	172 Иванъ С. Грънчаревъ	252 Пенчо Г. Абаджиевъ 60 г.	330 Свещеникъ Х. Буцевъ 48 г.
96 Маринъ Ан. Спиревъ	173 Мехмедъ Д. Махмудъ	253 Недѣля П. Г. Абаджиева 51 г.	331 Тота „ 44 г.
97 Ради Г. Букшевъ	174 Юсеинъ М. Турневъ	254 Петъръ К. Михайловъ 55 г.	332 Петъръ „ 11 г.
98 Бико Дойчиновъ	175 Мехмедъ М. Пиреникъ	255 Георги П. К. Михайловъ 19 г.	333 Пеню „ 3 г.
99 Мария Славова	176 Османъ Абдураманъ Лазъ	256 Иванна Ст. Топова 50 г.	334 Донка „ 5 г.
100 Стефанъ Славовъ	177 Даудъ М. Юсеинъ	257 Петъръ „ 16 г.	335 Марийка „ 6 г.
101 Кръстю М. Токовъ	178 Али А. Котабанъ	258 Иванъ „ 13 г.	336 Петъръ Х. Габровскъ 36 г.
102 Трифонъ Георгиевъ	179 Османъ Исмири	259 Крумъ „ 10 г.	337 Димитъръ П. Хр. 30 г.
103 Петъръ П. М. Маликовъ	180 Ибраимъ Османъ Исмили	260 Веса „ 7 г.	338 Марийка П. Хр. 18 г.
104 Влади Торлаковъ	181 Адилъ Х. Мутитовъ	261 Георги А. Пиковъ 40 г.	339 Величко „ 6 г.
105 Даманъ Стр. Юр. Царевъ	182 Али И. Чокотъ	262 Ангелъ Арнауковъ 55 г.	340 Димитъръ П. Стойновъ 26 г.
106 Маринъ Хр. Кузавъ	183 Арифъ Пастърмаджи	263 Софка А. Арнаукова 40 г.	341 Иванна Д. П. Станевъ 20 г.
107 Нисторъ Мар. Кузовъ	184 Нурй А. Пастърмаджи	264 Петрапа А. „ 20 г.	342 Иванка „ 2 г.
108 Ико И. Пироневъ	185 Сюлюманъ А. Пастърмаджи	265 Елеопора А. „ 7 г.	343 Стефана П. Стойкова 60 г.
109 Маринъ И. Никовъ	186 Али Курунуъ	266 Димитъръ Абрашевъ 45 г.	344 Парашкевъ Калевъ 34 г.
110 Алеко Иванъ Жунковъ	187 Мехмедъ Абдоу Нури	267 Тодоръ Д. Абрашевъ 20 г.	345 Марийка Т. Колева 29 г.
111 Маринъ Г. Гайдаржиевъ	188 Сюлюманъ Х. Дервинъ	268 Димитъръ Д. Симицкиевъ 40 г.	346 Кина „ 8 г.
112 Стоянъ Г. Гайдаржиева	189 Мехмедъ Х. Сарачъ	269 Стоянъ Б. Абрашевъ 44 г.	347 Митко „ 6 г.
113 Минчу Д. Бѣджаликовъ	190 Исмаилъ М. Сарачъ	270 Георги К. Ивановъ 30 г.	348 Тодоръ Петриковъ 41 г.
114 Станко Друневъ	191 Юдай А. Юмеровъ	271 Иванъ Балтовъ 32 г.	349 Митатъ А. Мустафовъ 45 г.
115 Маринъ Ботевъ	192 Юдай Х. Хаджа	272 Анка И. Балтова 26 г.	350 Мешерия М. А. Мутафовъ 38 г.
116 Иванъ М. Ботевъ	193 Абдула А. Равалъ	273 Пѣя „ 4 г.	351 Османъ О. Х. Кечевъ 38 г.
117 Константинъ В. Войневъ	194 Яшаръ Бозаджи	274 Атанасъ Калевъ 50 г.	352 Назина Осм. Х. Кечевъ 32 г.
118 Иванъ Н. Шаричевъ	195 Садъкъ Бозаджи	275 Вица Ат. Калева 42 г.	353 Хакъ „ 15 г.
119 Станку Р. Жугауровъ	196 Исмаилъ Бозаджи	276 Димитъръ Ат. Калевъ 21 г.	354 Иванъ Коуковъ 53 г.
120 Никола Кр. Дръжговъ	197 Насифъ А. Татаръ	277 Евдокия Ат. Калева 18 г.	355 Клара Ив. Кускузова 39 г.
121 Йорданъ Димитровъ	198 Исмаилъ С. Вегуля	278 Марийка „ 12 г.	356 Хасанъ Ю. Чаушевъ 44 г.
122 Елена Д. Др. Маджарова	199 Юсеинъ А. Мутитовъ	279 Юрданъ Абаджиевъ 30 г.	357 Пембелюмъ Х. Ю. Чаушевъ 39 г.
123 Георги А. Кючинъ	200 Османъ М. Куланъкъ	280 Симеонъ Папазовъ 70 г.	358 Мехметъ Х. Ю. Чаушевъ 5 г.
124 Маринъ Г. Бѣлановъ	201 Кадиръ М. Джумалъ	281 Мария Сим. Папазова 60 г.	359 Ахметъ Нуриевъ 30 г.
125 Йорданъ Г. Кочаровъ	202 Исмаилъ С. Вегутушъ	282 Маринъ Х. Мариновъ 46 г.	360 Рушиде А. Нуриева 24 г.
126 Михалъ Г. Рощевъ	203 Шефку Хасанъ	283 Мария Х. Маринова 40 г.	361 Нури „ 2 г.
127 Николай М. Г. Рендовъ	204 Али Кѣсѣмларъ	284 Мария Мар. Х. Маринова 16 г.	362 Вазвиз Ахмедъ Нуриевъ 4 г.
128 Маринъ Еню Опревъ	205 Хасанъ А. Калайджъ	285 Славка „ 16 г.	363 Махмудъ Янковъ 38 г.
129 Добрий Н. Нибалиновъ	206 Мустафа Гарганъ	286 Александрина „ 14 г.	364 Фатме Махмудъ Янковъ 29 г.
130 Константинъ Е. Еневъ	207 Мехмедъ Орайквойлю	287 Марийка „ 7 г.	365 Явъл Мона Османевъ 15 г.
131 Маринъ Е. Еневъ	208 Шефку С. Парияръ	288 Иванъ „ 14 г.	366 Асие Яхъя М. Османова 46 г.
132 Георги Е. Еневъ	209 Адемъ Равалъ	289 Георги „ 6 г.	367 Османъ Я. М. Османовъ 18 г.
133 Никола Ст. Кръчунъ	210 Салимъ А. Равалъ	290 Кольо „ 10 г.	368 Махмудъ Я. М. Османовъ 14 г.
134 Гани Ст. Стефановъ	211 Мехмедъ Ш. Косулу	291 Георги Колевъ 40 г.	369 Афъзъ Рудватовъ 9 г.
135 Станко Др. Сланиновъ	212 Мустафа Йонузларъ	292 Кина Г. Колева 40 г.	370 Ешпа Хасанъ Чолаговъ
136 Илия Н. Карджа	213 Ибраимъ С. Постърмаджи	293 Марийка Б. Колева 3 г.	371 Али Хасанъ Чолаговъ 31 г.
137 Петъръ Д. Харизановъ	214 Хасанъ И. Поланъкъ	294 Иванъ Ив. Георгиевъ 30 г.	372 Назина А. Х. Чолакова 27 г.
138 Иванъ Райчевъ	215 Мустафа Ак. Коюнъ	295 Фроса Ив. Ив. Георгиева 28 г.	373 Хасанъ А. Х. Чакова 10 г.
139 Димитъръ И. Порумбачановъ	216 Тефкъ Османъ	296 Василъ Дамановъ 51 г.	374 Комалъ А. Х. Чаковъ 2 г.
140 Драганъ Г. Пескаряневъ	217 Мехмедъ Д. Махмудъ	297 Зоя В. Димитрова 42 г.	375 Садъкъ Бозаджи 45 г.
141 Кръстю П. Кирлевъ	218 Хасанъ Мазалъ	298 Стефанъ Т. Балканскъ 36 г.	376 Сабрия Садъкъбозаджиева 38 г.
142 Недѣлчо Ив. Арабаджиевъ	219 Хасанъ Ю. Дервинъ	299 Райна Ст. Т. Балканска 25 г.	377 Исмаилъ С. Баджиевъ 18 г.
143 Стоянъ Тодоръ Г. Дойновъ	220 Хюсеинъ А. Фунджи	300 Николина „ 2 г.	378 Фатме С. Возженева 21 г.
144 Георги Ив. Мар. Дяковъ	221 Хюсеинъ Х. Арнаулъ	301 Янко К. Бѣчваровъ 35 г.	379 Хасанъ х. Юнъ 40 г.
145 Никола С. Г. Тобшовъ	222 Зекра Ю. Баба	302 Ангелина К. Бѣчварова 30 г.	380 Надиде Х. Юсеинова 34 г.
146 Тодоръ Г. Рачевъ	223 Мехмедъ А. Бекиръ	303 Никола Юр. Кермекчиевъ 43 г.	381 Нурие Х. Юсеинова 11 г.
147 Георги Григоровъ	224 Хасанъ Ю. У. Ибраимъ	304 Мария Н. Ю. „ 31 г.	382 Вежди Х. Юсеиновъ 8 г.
148 Димитъръ Т. Петровъ	225 Алишъ А. К. А. Алишъ	305 Коста „ 12 г.	383 Бохри Х. Юсеиновъ 1 г.
	226 Алишъ К. Ахмедъ	306 Юрданъ „ 10 г.	384 Махмудъ ахъ, Салманъ 51 г.
	227 Хамза Джумалъ	307 Софка „ 15 г.	385 Фатме дѣ, Салманъ 39 г.
	228 Алишъ Ишидже	308 Георги Ив. А. Дунговъ 34 г.	386 Рушиде М. Салманъ 5 г.

Забѣлка. Умоляватъ се всички общини и частни лица, които забѣлжватъ грѣшки и опущения въ списъците да ги съобщаватъ редакцията.

Издание на фондъ „ДОБРУДЖА“.

Военна печатница — Бабадагъ

Директоръ-редакторъ Пачовъ.